

Regionální divadelní přehlídka

Divadlo Boleradice

MRŠTÍKOVO DIVADELNÍ JARO 2025

FORBÍNA

Recenze divadelních představení

jihomoravský kraj

Závěrečné slovo ředitelky přehlídky

Vážení divadelní přátelé.

Přehlídka je u svého konce. Je za námi několik měsíců příprav, chystání a očekávání.

Máme radost, že divadelní soubory projevily o naši přehlídku zájem a přihlásily se na ni. V našem domácím souboru se opět našli ochotní lidé, kteří se zapojili do příprav a organizace, aby přehlídka proběhla tak, jak má. Moc děkuji všem našim členům, kteří jakýmkoliv způsobem pomohli.

Vážíme si také diváků, kteří přišli na soutěžní představení a svým potleskem povzbudili a odměnili snahu herců.

Děkuji lektorskému sboru za přívětivá a poučná slova, která jeho členové předávali souborům na hodnocení. Věřím, že si z nich každý odnesl něco nového či užitečného do své další divadelní práce.

Za podporu a účast děkuji panu starostovi i místostarostovi našeho městyse i zástupcům vyhlášovatele přehlídky SČDO. Poděkování patří rovněž hejtmanovi Jihomoravského kraje, panu Janu Grolichovi, za převzetí záštity nad naší přehlídkou.

Děkuji všem našim dárcům a sponzorům za jejich dary. Přehlídku podpořili zejména místní, ale i přespolní vinaři a včelaři.

A moje poslední poděkování směřuje ke kolegům z přípravného výboru přehlídky a správní rady divadelního spolku, kteří nesli na svých bedrech největší díl práce spojený s přípravou a průběhem přehlídky.

Vážení a milí přátelé, přeji vám do následujícího období jen vše dobré, přeji vám hodně zajímavých divadelních počinů a v termínu 15. - 19. dubna 2026 se těším na shledanou na 7. ročníku Mrštíkova divadelního jara.

Děkuji vám.

Iva Kahounová

Závěrečné slovo předsedy lektorského sboru

Hezké odpoledne všem, co jste přijeli na zakončení Mrštíkova divadelního jara 2025. Než vyhlásíme výsledky přehlídky, dovoluji mi přečíst závěrečnou zprávu lektorské skupiny ve složení Petra Richter Kohutová, Ladislav Valeš a Jaroslav Kodeš, věnovanou jednotlivým inscenacím.

Přehlídku zahájil divadelní spolek **teaTrum z Velkých Opatovic**. A my, co pamatujeme Stroupežnického Naše furianty, Gogolova Revizora či Pospíšilovu a Štědroňovu Baladu pro banditu, jsme byli překvapeni projektem jediného muže – Martina Moučky. Ten nastudoval monodrama **Simona Stephense Mořská hráz**. Martin Moučka převyprávěl příběh hry přehledně a zároveň dynamicky, s pomocí židle, krabice s fotkami a potápěčských brýlí. Obzvláštní důraz byl kladen na světlo v obsahu i formě. Při besedě jsme mluvili o posunutém motivickém akcentu, od viny tchána k traumatu otce. Možná by výslednému tvaru slušela menší míra exprese a větší věcnost, protagonista by měl více dbát na domyšlení konkrétních použitých prostředků a artikulaci – ale emocionální působivost nelze velkoopatovické Mořské hrázi upřít.

Blažena, divadelní spolek organizovaný pod Jednotou Orel **Blažovice**, si k realizaci vybral činoherní verzi původně hudební komedie plzeňského rodáka, dirigenta a autora operet **Rudolfa Trinnera Moje žena není anděl** z roku 1957. Jedná se o komedii spíše konverzačního rázu z ranku prvorepublikových filmů pro pamětníky, nicméně nevíme, kdy se děj přesně odehrává: naivistická zápleтка i způsob herectví odkazuje na první republiku, záměr tvůrců, zveřejněný při debatě, a zejména hudba na normalizaci. Tyto dva principy se spolu perou i ve všech ostatních složkách. Potěšitelné je obsazení – tři Marie a jeden Vladimír jsou krásné typy, v kostýmech vybraných a vypracovaných s neobyčejnou pečlivostí, práce s rekvizitou je příkladná. Je patrné, že soubor textu uvěřil, mě napadá, jak by vypadala jejich jiná inscenace textu skutečně kvalitního.

Divadelní soubor **AMADIS**, dříve z Brna, nyní z Popůvek, brázdí republiku a postupové i nepostupové přehlídky. Zakladatel Josef Širhal označuje AMADIS nikoli za seskupení konkrétních lidí, ale za značku kvalitní zábavy. Tentokrát padla volba AMADISu na francouzskou crazy komedii **Carole Greep Úhlavní přátelé**. Hra vypráví o tom, jak snadno může mobil narušit venkovskou idylku. Komedie má ambici vyslat zprávu o různých podobách pokrytectví a jeho následcích. Děj se odehrává převážně v interiéru venkovského domu, divák se při pohledu na jeviště může rozhodnout, zdali v moderním designu nebo tzv. uměleckém bordelu. Režisér Tomáš Hradil vsadil na jistotu a obsadil

osvědčené a oblíbené Evu Židlíkovou (Marie), Janu Lautrbachovou (Carole), Juraje Hádera (Pierre) a samozřejmě Josefa Širhala (Charles), jejichž souhra je příkladná. Z hlediska řemeslného zpracování tedy inscenaci zdánlivě není co vytknout. Přesto se nemohu zbavit dojmu, že není zdaleka tak zábavná jako třeba Šutry nebo Pozor zlý pes! Možná proto, že předloha nenabízí tolik možností. Nebo proto, že řešení některých situací by mohlo být ze strany tvůrců rafinovanější. I s touto výhradou nelze popřít, že AMADIS nabízí dlouhodobě zábavu na respektuhodné úrovni.

Pohádka **Kuba a tři čerti** je počinem spolku **Moruša z Morkůvek**. K inscenování ji vybrala vedoucí souboru Dana Baturná, pro režii si vypůjčili z Brna Evu Pavlíčkovou. Se členy souboru jsme se poprvé setkali před rokem, kdy ještě nebyli organizováni a jako Divadelníci Morkůvky přivezli Makariovo Strašidlo. To tenkrát trpělo všemi možnými neduhy začátečnických produkcí. Dlužno přiznat, že letos se zadařilo o poznání lépe. Pohádka divadelního a rozhlasového autora, dramaturga a režiséra Jiřího Miškovského Kuba a tři čerti vychází z tradičních pohádkových motivů. Činoherní, iluzivní pohádka v podání Morkůveckých je dobře typově obsazena, většina účinkujících vládne i velmi slušným řemeslem. Hraje se na scéně s vkusně a nápaditě namalovanými kulisami. V rámci diskuse s lektorským sborem padly návrhy na zkrácení (přece jen je druhá polovina trochu nastavovaná kaše). Bylo by dobré pouvažovat, jak pracovat ve scénografii s perspektivou. A mluvilo se o situačních reakcích a jak věrohodně inscenovat některá kouzla. Bylo to velmi příjemně strávené dopoledne – jak v hledišti při sledování pohádky, tak ve společenském sále při otevřené a dělné debatě.

Další bulvární komedii, tentokrát **Dva na kanapi Marka Camolettiho**, přivezl **DS Antonína Vorla Křenovice**. Soubor navázal na dlouhou tradici ochotnického divadla v jihomoravských Křenovicích (pozor, neplést si s těmi v Olomouckém kraji!) trvající už od roku 1888. V aktuální sestavě nicméně divadelní spolek funguje teprve pár let. Má za sebou tři inscenace. Dva na kanapi jsou čtvrtým počinem a prvním, s nímž křenovičtí poprvé vyjeli na soutěžní přehlídku. Hraje se překlad Jaromíra Janečka, v němž je více než dost nelogičností a jazykových neobratností; nebylo v silách souboru si s nimi poradit. Herci se soustředí zejména na typové charakteristiky a prezentují je víceméně standupovým způsobem. Dialogy probíhají sice plynule, ale ve stejném tempu a bez pomyslných vrcholů, chybí lehkost, kterou u francouzské konverzačky očekáváme, fyzického jednání není mnoho. Spousta chyb samozřejmě padá na vrub zdvojení funkce režiséra a herce – což si Tomáš Balát uvědomuje, a jak několikrát zdůraznil, „už to nikdy neudělá“. Večerní představení nedopadlo úplně nejlépe. Ale soudě dle pokory členů souboru a vůle učit se, lze věřit, že příští počín křenovického DS Antonína Vorla bude o pořádný kus blíže výbornému zábavnému divadlu.

Režisér Jan Říha si vybírá pozoruhodné tituly a svou precizností při výkladu a přípravě a tvrdohlavostí při inscenování, o talentu a múzičnosti nemluvě, pozvedá **Stodolu Sívce** na novou úroveň. Vzpomeňme Daňkovu Krvavou Henriettu aneb Jedno jaro v Paříži z roku 2020. Tentokrát si vybral tragikomický příběh na hraně absurda **Sen** z pera pozoruhodného autora **Přemysla Ruta** – a jeho imaginativní, mnohoznačná

inscenace se stala jednoznačným vrcholem bolednického Mrštíkovského divadelního jara 2025. Stodola hraje, ve scéně Ondřeje Buchty – plovárnu, domácnost a muzeum básníka Jarmila Putny v jednom, nádraží hospodu nebo pokoj stavějí sami herci z kostek vyrobených z roštů prosvícených led světly, které doplňují papundeklový záchranný kruh či hodiny (čas – za pět minut dvanáct, jak jinak). Pozoruhodná je práce s rekvizitou. Vynikající je hudba, kterou si složil sám režisér. A samozřejmě herci, tentokrát v sestavě Klára Lengálová (Růžena), Nikola Háderová (Jiřina), Dagmar Bradáčová (Matka), Juraj Háder (Blažej), Viktor Nguyen (Návštěvník) – a přírodní úkaz Ondřej Buchta, který jediný není ve stěžejní roli vraha Hynka alternován. Ve Snu nebylo malého hereckého výkonu. Jen bych se přimlouval za zdokonalení jevištní mluvy, které si krásný básnivý jazyk hry zaslouží. Sen Přemysla Ruta Divadla Stodola Sívce oslovil souhrou všech inscenačních složek, dramaturgicko-režijním plánem, herectvím, funkční scénografií, koncentrací, s jakou soubor pochopil autorovu poetiku. Byť hra byla napsána v roce 1992, ztvárnění Stodolou ukazuje, že obsahem nezestárla, neboť našla v souboru STODOLA svého citlivého interpreta. Díky za zážitek.

Já děkuji za pozornost. A těším se na MDJ 2026.

Na návrh odborné poroty regionální divadelní
přehlídky venkovských divadelních souborů
v Boleradicích Mrštíkovo divadelní jaro 2025
pořadatel udělil tato ocenění:

Čestná uznání

Martinu Moučkovi za roli Alexe v inscenaci ***Mořská hráz*** DS teaTrum Velké Opatovice

DS Blažena Blažovice za kostýmy v inscenaci ***Která jste která***

Marii Šinkyříkové za roli Heleny v inscenaci ***Která jste která*** DS Blažena Blažovice

Tomáši Hradilovi za režii inscenace ***Úhlavní přátelé*** DS AMADIS Popůvky

Malgorzatę Pietkiewicz za malované kulisy v inscenaci ***Kuba a tři čerti*** DS Moruša Morkůvky

Martinu Hýbnerovi za roli Kuby v inscenaci ***Kuba a tři čerti*** DS Moruša Morkůvky

Jiřímu Pilátovi za roli Francka v inscenaci ***Kuba a tři čerti*** DS Moruša Morkůvky

Markétě Šmídkové za roli Bubble v inscenaci ***Dva na kanapi*** DS Antonína Vorla Křenovice

Dagmar Bradáčové za roli Matky v inscenaci ***Sen*** Divadla Stodola

Ceny

Tomáši Hradilovi, Josefu Širhalovi a Ondřeji Buchtovi za scénografii inscenace

Úhlavní přátelé DS AMADIS Popůvky

Evě Židlíkové, Janě Lautrbachové, Juraji Háderovi a Josefu Širhalovi za souhru v inscenaci ***Úhlavní přátelé*** DS AMADIS Popůvky

Janu Říhovi za režii a hudbu k inscenaci **Sen** Divadla Stodola

Ondřeji Buchtovi za scénu a světelný plán k inscenaci **Sen** Divadla Stodola

Kláře Lengálové za roli Růženy v inscenaci **Sen** Divadla Stodola

Nikole Háderové za roli Jiřiny v inscenaci **Sen** Divadla Stodola

Juraji Háderovi za roli Blažeje v inscenaci **Sen** Divadla Stodola

Ondřeji Buchtovi za roli Hynka v inscenaci **Sen** Divadla Stodola

Doporučení do programu KDP ve Vysokém nad Jizerou

– **Úhlavní přátelé** DS AMADIS Popůvky

Nominace do programu KDP ve Vysokém nad Jizerou

– **Sen** Divadla Stodola

Recenze soutěžních představení

Simon Stephens

MOŘSKÁ HRÁZ

Divadelní spolek tea Trum Velké Opatovice

Jak to viděl lektorský sbor

Přehlídku zahájil divadelní spolek teaTrum z Velkých Opatovic. Diváci, kteří sledovali práci spolku v posledním desetiletí, se dočkali překvapení. Mnozí pamatují Stroupežnického **Naše furianty**, bulvární komedii Raye Cooneyho **Rodina je základ státu**, Gogolova **Revizora** či Pospíšilovu a Štědroňovu **Baladu pro banditu**, jež dokonce dosáhla na účast na dvou celostátních přehlídkách (Piknik ve Volyni a KDP ve Vysokém nad Jizerou). Všechny tyto inscenace stavěly na (novodobé) klasice, múzičnosti souboru a ansámblovém herectví. Tentokrát se však konal projekt jediného muže – Martina Moučky, oceňovaného Trautenberga v **Krkonošských pohádkách** či Velitele četníků ve zmíněné **Baladě**. Ten se inspiroval na loňském volyňském Pikniku a vypůjčil si od divadla Navenek výchozí materiál, tedy monodrama Simona Stephense **Seawall**. Kadaňský Jiří Nebeský je uváděl pod názvem **Vlnolam**, velkoopatovický přemýšlivý a charismatický herec ponechal původní název překladatelky Veroniky Žvákové **Mořská hráz**.

Dvojlomný padesátiminutový monolog třicátníka Alexe o lásce k rodině a (ne)víře v boha, v němž je podstatnější než vyřčené to, co zůstane nevysloveno, vnímá interpret jako výpověď o nutnosti vyrovnání se se smrtí, po níž teprve může následovat odpuštění – těm druhým i sobě samému. Zejména před účinkujícím (s výsledným tvarem mu pomohl kmenový režisér DS teaTrum Pavel Petrželka) je nutno se sklonit ze tří důvodů. Před jeho odvahou, s níž se pustil do divadla jednoho herce, což je pro něho zcela nová disciplína.

Před vůlí zvolit si tak těžké téma, které hra Simona Stephense nabízí. A před schopností oprostít se od viděného a vydat se vlastní cestou.

Martin Moučka převyprávěl příběh hry přehledně a zároveň dynamicky, s pomocí židle, krabice s fotkami a potápěčských brýlí. Obzvláštní důraz byl kladen na světlo v obsahu i formě. Diváci mluvili o posunutém motivickém akcentu od viny tchána k traumatu otce. Možná by výslednému tvaru slušela menší míra exprese a větší věcnost, protagonista by měl více dbát na domyšlení konkrétních použitých prostředků a artikulaci – ale emocionální působivost nelze velkoopatovické **Mořské hrázi** upřít.

Rudolf Trinner

KTERÁ JSTE KTERÁ

Divadelní soubor Blažena Blažovice

Jak to viděl lektorský sbor

Blažena, divadelní spolek organizovaný pod Jednotou Orel Blažovice, si k realizaci vybral činoherní verzi původně hudební komedie plzeňského rodáka, dirigenta a autora operet Rudolfa Trinnera **Moje žena není anděl** z roku 1957. Komedie spíše konverzačního rázu, jejíž název byl změněn na **Která je která?**, zachycuje krizi, jež se projeví v den oslavy dvacátého výročí svatby – manželka Helena od svého manžela, univerzitního profesora s příznačným jménem Hrubeš, na popud tetiček Julie a Emilky odchází. Profesor nechce rušit oslavu, na kterou z kariérních důvodů pozval své kolegy, a tak přistoupí na intriku tetiček, že za manželku při té příležitosti zaskočí významná herečka souboru Kachna na klíček, shodou okolností také Helena. Tuto herečku následně sehraje, jak jinak, jeho manželka, profesor ji nepozná, protože mu tetičky schovají brýle, zamiluje se do ní a chystá se požádat o rozvod...

Prostívká zápletka vykazuje jisté rysy filmové komedie **Mé drahé tety a já**. Invencí souboru byla původně jedna postava tetičky rozdvojena, aby si zahrály dvě báječné dámy, Marie Paulíková a Marie Daňková – a zdatně jim sekunduje Marie třetí, Šinkyříková, v roli Helen(y). Děj vykazuje také spojitě momenty s filmem **Kristián** – z domácí pučky se stane vamp, ze znučeného arogantního profesora rozkochaný elegán. Trinnerova komedie však nenabízí ani potřebnou míru nadsázky, ba ani důvody k fyzickému jednání. U vědomí toho lze konstatovat, že si s ní členové Blaženy Blažovice, kromě jmenovaných také Vladimír Procházka v roli Jana Hrubeše, poradili vcelku slušně. A dobře udělali, že v poslední fázi zkoušení, šest týdnů před premiérou, přizvali ke spolupráci zkušenou herečku a režisérku Kláru Havránkovou, aby jim pomohla dotáhnout výsledný tvar.

Hraje se ve scéně s paravánovým horizontem, na kterém jsou připevněny dnes tak moderní fototapety s knihovnami a hořícím krbem, stůl se židlemi vlevo je spíše procovský, divan a karetní stůl vpravo (Ikea?) připomínají dobu nedávno minulou. Vlastně se tak celou dobu díváme na zhmotnění základního problému inscenace – nevíme, kdy se odehrává: naivistická zápleтка i způsob herectví odkazuje na první republiku, záměr tvůrců, zveřejněný při debatě, a zejména hudba (osmdesátkové šláгры Hany Zagorové, Jiřího Korna a dalších) na normalizaci. Tyto dva principy se spolu perou i ve všech ostatních složkách.

Potěšitelné je obsazení – tři Marie a jeden Vladimír jsou krásné typy. Stejně tak kostýmy – vybrané a vypracované s neobyčejnou pečlivostí. Práce s rekvizitou je příkladná. Inscenace má takřka ideální časové parametry – první polovina šedesát minut, druhá třicet (na přehlídce hráli s přestávkou, umějí to i bez ní). Některé momenty jsou velmi zábavné: banální bonmot o tom, jak to chodí v manželství, putuje od postavy k postavě a každá ho vnímá a prezentuje jako základní pravdu o životě, vesmíru a vůbec. Pěkné je technické provedení odcizení brýlí – škoda, že chyběl nápad a herecké zhodnocení. Bavila mě scéna Heleny s polštářem („modří vědí“). Také Hrušešovo rozkochané otevírání dveří domnělé lásce – škoda, že ho z větší části kryl věšák. Hravá řešení některých neobratností autora (jak to, že si tetičky chodí do bytu, jak se jim zachce?). A dalo by se pokračovat. Nicméně přesto, že je patrné, že soubor textu uvěřil, diváka maně napadá, jak zajímavá by mohla být „blažená“ inscenace textu skutečně kvalitního...

Carole Greep

ÚHLAVNÍ PŘÁTELÉ

Divadelní soubor AMADIS Popůvky

Jak to viděl lektorský sbor

Divadelní soubor AMADIS, dříve z Brna, nyní z Popůvek, brázdí republiku a postupově i nepostupově přehlídky. V souborové statistice uvádějí, že je prozatím vidělo 43.000

diváků, a nepředpokládám, že v amatérském rybníčku se vyskytuje někdo, kdo je nikdy neviděl, případně o nich neslyšel. Vzpomeňme **Plný kapsy šutrů**, **Úžasnou svatbu**, půvabnou holmesovskou parodii **Pozor, zlý pes!** či bakalářskou frašku **Od Silvestra do Silvestra**... Zakladatel Josef Širhal označuje AMADIS nikoli za seskupení konkrétních lidí, ale za značku kvalitní zábavy. Pár průběžných charakteristik by se nicméně našlo – pravidelně spolupracuje režisér Tomáš Hradil, Josef Širhal se vždy objevuje v obsazení, repertoár tvoří nejčastěji zástupci veseloherního žánru, obvykle na téma mileneckých či manželských vztahů. V novodobé historii po roce 2020 AMADIS na Mrštíkově divadelním jaru nikdy nechyběl, jednou si odvezl nominaci a třikrát doporučení na celostátní přehlídku. A boleradičtí diváci mají AMADIS rádi – o čemž svědčilo ve čtvrtek večer plné hlediště a následující vstřícné reakce.

Tentokrát padla volba souboru na francouzskou crazy komedii Carole Greep **Úhlavní přátelé**, která byla u nás uvedena pouze jednou, a to v roce 2014 v Divadle v Rytířské v režii Jiřího Seydlera. Vypráví o tom, jak snadno může mobil narušit venkovskou idylku. Oproti oblíbené (a nepoměrně kvalitnější) divadelní a filmové předloze **Naprostí cizinci**, jejíž zápletka také stojí na „mobilních faux pas“, sledujeme vlastně jedinou situaci: poté, co Charles a Carole vyslechnou kvůli nezamknutému telefonu své přátele Pierra a Marii, kteří je nehorázně pomlouvají, rozhodnou se nikoli si to vyříkat, ale tvářit se, jako by se nic nestalo, a vrátit jim to, vychutnat si je. Komédie má ambici vyslat zprávu o různých podobách pokrytectví a jeho následcích.

Děj se odehrává převážně v interiéru venkovského domu, divák se při pohledu na jeviště může rozhodnout, zdali v moderním designu nebo tzv. uměleckém bordelu. Díky rodinnému stříbru (nejen) AMADISu, všemělovi Ondřeji Buchtovi, byl pro účely úvodní cesty Pierra a Marie zkonstruován imponující luxusní vůz červené barvy, zvaný Fakerrari, jenž sehraje zásadní roli v závěru inscenace. Kostýmy jsou odpovídající a charakterizační, dobře ilustrují rozdílné sociální zařazení dvojic. Úvodní hudba neruší a navozuje odpovídajícím způsobem charakter i tempo představení. Režisér Tomáš Hradil vsadil na jistotu a obsadil osvědčené a oblíbené Evu Židlíkovou (Marie), Janu Lautbachovou (Carole), Juraje Hádera (Pierre) a samozřejmě Josefa Širhala (Charles), jejichž souhra je příkladná. Z hlediska řemeslného zpracování tedy inscenaci zdánlivě není co vytknout. Přesto se nemohu zbavit dojmu, že není zdaleka tak zábavná jako třeba **Šutry** nebo **Pozor zlý pes!** Možná proto, že předloha nenabízí tolik možností. Nebo proto, že řešení

některých situací by mohlo být ze strany tvůrců rafinovanější (v AMADISu jedou od začátku do konce podle stejného schématu – ze zdánlivého klidu a jedovatosti přes postupné nabírání naštvanosti po crazy akceleraci; ano, je to trochu monotónní). I s touto výhradou nelze popřít, že AMADIS nabízí dlouhodobě zábavu na respektuhodné úrovni.

Jiří Miškovský

KUBA A TŘI ČERTI

Divadelní spolek Moruša Morkůvky

Jak to viděl lektorský sbor

Pohádka ***Kuba a tři čerti*** je počinem spolku Moruša z Morkůvek. K inscenování ji vybrala vedoucí souboru Dana Baturná, pro režii si vypůjčili z Brna Evu Pavlíčkovou. Se členy souboru jsme se poprvé setkali před rokem, kdy ještě nebyli organizováni a jako Divadelníci Morkůvky přivezli Makariovo ***Strašidlo***. To tenkrát trpělo všemi možnými neduhy začátečnických produkcí.

Dlužno přiznat, že letos se zadařilo o poznání lépe. Pohádka divadelního a rozhlasového autora, dramaturga a režiséra Jiřího Miškovského ***Kuba a tři čerti*** vychází z tradičních pohádkových motivů – láska dvou chudých mladých lidí, Kubu a Aničky, jimž přeje hodná babička; zlý bohatý nápadník Francek požádá peklo výměnou za svou duši, aby uneslo Kubu a on se mohl s Aničkou oženit sám; Kuba unesen, skamarádí se s čerty, s jejich pomocí se vrátí na zem a na poslední chvíli zabráni svatbě Aničky s Franckem... Činoherní iluzivní pohádka v podání Morkůveckých je dobře typově obsazena, většina účinkujících vládne i velmi slušným řemeslem – Martin Hýbner s podmanivým hlasem, který hraje Kubu, Tereza Tomancová jako krásně zpívající Anička, Jiří Pilát coby rázný i zbabělý Francek nebo Jana Petrášová v roli kněžny pekel Luciany, která nejen pevnou rukou peklu vládne, ale také hojně komunikuje s dětskými diváky. Peklo z Morkůvek je vůbec ala ***S čerty nejsou žerty*** – tedy milé a popletené – a všichni čerti byli obsazeni ženami (Eliška Fikrlová, Dáša Zezulová a Dana Pučálková si svoje figurky vysloveně užívají). Hraje se na scéně s vkusně a nápaditě namalovanými kulisami, střídá se prostranství před chaloupkou a peklo, pracuje se s oponou (která někdy zdržuje). Charakterizačně přesné jsou kostýmy s vtipnými doplňky – Kubovy podkolenky s folklorními motivy, dvojí šátek oddvou různých nápadníků... Pohádku doplňují zpěvy a capella na lidové motivy a originální hra Čerte nezlob se.

V rámci diskuse s lektorským sborem padly návrhy na zkrácení (přece jen je druhá polovina trochu nastavovaná kaše). Bylo by dobré pouvažovat, jak pracovat ve scénografii s perspektivou. A mluvilo se o situačních reakcích a jak věrohodně inscenovat některá

kouzla. Bylo to velmi příjemně strávené dopoledne – jak v hledišti při sledování pohádky, tak ve společenském sále při otevřené a dělné debatě.

Marc Camoletti

DVA NA KANAPI

Spolek divadla Antonína Vorla Křenovice

Jak to viděl lektorský sbor

Další bulvární komedii, tentokrát Dva na kanapi Marka Camolettiho, přivezl DS Antonína Vorla Křenovice. Soubor navázal na dlouhou tradici ochotnického divadla v jihomoravských Křenovicích (pozor, neplést si s těmi v Olomouckém kraji! Tohle není Smotaná hadice!), trvající už od roku 1888. A jak bylo několikrát zdůrazněno, v názvu má jméno nikoli masového vraha, ale brněnského scénografa... V aktuální sestavě nicméně divadelní spolek funguje teprve pár let. Má za sebou tři inscenace, Za sušenou vodou Romana Krejčíře, Falletovu Zelňačku a Nejstarší řemeslo Pauly Vogel, nazkoušel také vánoční pohádku, pořádá klubové večery, zkrátka stará se o kulturu v obci. Dva na kanapi jsou čtvrtým počinem pravidelného repertoáru a prvním, s nímž křenovičtí poprvé vyjeli na soutěžní přehlídku. Jak nicméně vyplynulo z debaty, nejsou zcela nepoučení. Režisér a zároveň představitel Bernarda Tomáš Balát původně působil v souboru v Čejkovicích. Markéta Šmídková představující Bubble spolupracuje s brněnským divadlem Fortel. Představitel Roberta Ján Macko má za sebou dvacet let u divadla a pěknou řádku rolí. Nejméně zkušeností zatím nasbírali manželé Pernicovi – pro Darka Pernicu je stěžejní role Victora pátá (a divadelní práce splněný životní sen - přejme mu to, je krásný typ a Švejk nebo Pandrhola by mu velmi slušely), Silvie Pernicová v roli Jaqueline debutovala (a měla by pokračovat - její schopnost fyzické proměny byla imponující).

Hra Dva na kanapi měla v režii autora v pařížském divadle Michel 1800 repríz a stala se předlohou filmu (který indikuje, že nabízí dvojitou porci humoru – jmenuje se Čtyři na kanapi). Zápletka kopíruje mnoho dalších bulvárních komedií, třeba Vraždu sexem – rozcházení manželé si rozdělí byt na přesné poloviny, on v něm provozuje advokátní praxi, ona zubní ordinaci; pozvání jsou noví partneři, ona free cover girl, on televizní herec; setkávání čtyř zcela rozdílných, nikoliv ideálními vztahy propojených jedinců je základem pro plejádu komických situací; a všemu vládne „sluha dvou pánů (a paní)“ Victor.

Hraje se překlad Jaromíra Janečka, v němž je více než dost nelogičností a jazykových neobratností; nebylo v silách souboru si s nimi poradit. Scéna Josefa Fuksy je přehledná a logicky uspořádaná, dobře by se v ní rozehrávala základní premisa hry, tedy dodržování či porušování striktního rozdělení bytu a reagování na ně, na což bohužel tvůrci zcela rezignovali. Herci se soustředí zejména na typové charakteristiky a prezentují je víceméně standupovým způsobem, stylem herectví je každý „z jiné komedie“ – Tomáš Balát civilní, Silvie Pernicová přestylizovaná, něčím mezi a nejpřesněji ztělesňující svou roli je Markéta Šmídková. Dialogy probíhají plynule, ve stejném tempu a bez pomyslných vrcholů, chybí lehkost, kterou u francouzské konverzačky očekáváme, fyzického jednání není mnoho. Spousta chyb samozřejmě padá na vrub zdvojení funkce režiséra a herce – což si Tomáš Balát uvědomuje a jak několikrát zdůraznil, „už to nikdy neudělá“. (Dlužno dodat, že alespoň přizval v jisté zkušební fázi kolegyni Evu Hrubou, aby mu s režii pomohla.)

Večerní představení, páté soutěžní na Mrštíkově divadelním jaru, tedy nedopadlo úplně nejlépe. Ale soudě dle pokory a vůle učit se členů souboru se lze těšit, že příští počin křenovického DS Antonína Vorla bude o pořádný kus blíže výbornému zábavnému divadlu.

Přemysl Rut

SEN

Divadlo Stodola Sívce

Jak to viděl lektorský sbor

Režisér Jan Říha si vybírá pozoruhodné tituly a svou precizností při výkladu a přípravě a tvrdohlavostí při inscenování, o talentu a múzičnosti nemluvě, pozvedá Stodolu Sívce na novou úroveň. Vzpomeňme Daňkovu *Krvavou Henriettu aneb Jedno jaro v Paříži* z roku 2020. Záměr se zrodil, podezřívám ho, z nostalgie po devadesátkách v brněnském Divadle bratří Mrštíků (osobní poznámka: tehdy jsme se tam potkali, on jako osvětlovač, já jako lektorka dramaturgie). Zpracování bylo nicméně věčné, žánrově přesné, režijně obratné a výborně obsazené, takže muzikál pro činoherce, „příběh lásky a vraždy z dob, kdy Evropa tančila valčík“ nakonec prošel jak KDP, tak Jiráskovým Hronovem. Další volbou režiséra Jana Říhy se stal tragikomický příběh na hraně absurdna **Sen** z pera pozoruhodného autora Přemysla Ruta – a jeho imaginativní, mnohoznačná inscenace se stala závěrečným představením a jednoznačným vrcholem boleradického Mrštíkovy divadelního jara 2025.

Titul byl uveden poprvé v roce 1992 v brněnském HaDivadle v režii Břetislava Rychlíka, podruhé v režii samotného autora v roce 2007 v pražském Komorním divadle. Jeho inspirací byl mimo jiné *Der Traum* Václava Klimenta Klicpery z roku 1827 – a pravděpodobně i některá další díla, pohrávající si s existencí různých pater reality a iluze. Stodola hraje ve scéně Ondřeje Buchty, plovárnu, domácnost a muzeum básníka Jarmila Putny v jednom, nádražní hospodu nebo pokoj stavějí sami herci z kostek z roštů prosvícených led světly, které doplňují papundeklový záchranný kruh či hodiny (čas – za pět minut dvanáct, jak jinak). Pozoruhodná je práce s rekvizitou: králíka k obědu představuje plyšák, obří papuče evokují potápěčské ploutve, výslechová lampa se mění v signalizační světla atd. Vynikající je hudba, kterou si složil sám režisér. A samozřejmě herci, tentokrát v sestavě Klára Lengálová (Růžena), Nikola Háderová (Jiřina), Dagmar Bradáčová (Matka, Juraj Háder (Blažej), Viktor Nguyen (Návštěvník) – a přírodní úkaz Ondřej Buchta, který jediný není ve stěžejní roli vraha Hynka alternován. Ve **Snu** nebylo malého hereckého výkonu. Jen bych se přimlouvala za zdokonalení jevištní mluvy, které si krásný básnivý jazyk hry zaslouží.

Alena Zemančíková byla na Třeštském divadelním jaru okouzlena podobně jako já, a tak si ji dovolím citovat: „**Sen** Přemysla Ruta Divadla Stodola Sívce oslovil souhrou všech inscenačních složek, dramaturgicko-režijním plánem, herectvím, funkční scénografií, koncentrací, s jakou soubor pochopil autorovu poetiku, jeho literární styl s vršením synonym (z nichž někdy vyletí výraz, který se mezi ně nehodí), děj, v němž se situace, které

jsme už jednou viděli, opakují v jiné verzi, logiku jednání, někdy protichůdnou běžné logice příčin a následků. Herečky a herci dali do služeb textu veškeré své rétorické schopnosti, naučili se přesně sáhodlouhé repliky a vystihli je i střídmost, ale přesnou akcí. **Sen** Přemysla Ruta je intelektuální hříčka, která si poněkud utahuje z moderních psychologických teorií a z obrozených „rodných světíček“ a falešné maloměstské idyly a jejího jazyka. Byla napsána v roce 1992, kdy v podstatě zapadla v tématech celospolečenské transformace. Obsahem nezestárla, především ale našla v souboru STODOLA svého citlivého interpreta.“

Dodávám: amen. Stodolo a Honzo Řího, velký dík za zážitek.

**Děkujeme, že jste byli součástí
letošní krajské postupové přehlídky
Mrštíkovo divadelní jaro
a těšíme se na vás příští rok!**

**MDJ 2026
15.-19. 4.**

www.divadlo-boleradice.cz